

VIII

ПРЕД БЕЛАСИЦА

Пирува македонски император,¹
Шум, вие. Пееат се руйните вина.
Нанам с буре . . . Праснат знамена.
Ноцта реве, бучи ужасен вятър.

Войската сии под тьмаа пелена . . .
Тук-там огнен на бойниа театър . . .
В миг Самуил под свои смилен шатър,
положи гълна чашата, скокоа . . .

Волуш се той недвижам, блесен, страшен,
с коса настрахила, почти уплашен . . .
(О, боже мой! — войводите шептат.)
— Самуил.

И мисли македонски император,
че чуда в писъка на гърскии вятър
на двајсет слепи полкове плачџт.